

NIEDOŁĘŻLIWY (1) ai

e oraz o *prawdopodobnie jasne* (tak w niedołążny).

[sg m N niedołążliwy. ◇ I niedołążliwym. ◇ pl N subst niedołążliw(e).] ◇ G niedołążliwych.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.; poza tym XVI w. (ten sam przykład) s.v. dołążliwy.

Niepełnosprawny, słaby, upośledzony fizycznie: [kthora [żona] nie miłowála fwego mężá dla thego iże iey był nie mił/ iż był nie dołążliwy. HistPonc E3v; á dźiatki porodzone/ (tych ktore ią [wodę bagnistą] piją) bywáią niedołążliwe álbo kroftáwe/ bolączkami oládzzone Cresc 1571 11 (Linde); KsięgiSądŁąck 1597 nr 327.]

Przen: [y przeto go [Chrystusa] Prorok názwał Izáiałz mężem boleści/ niedołążliwym/ chorym/ y nędznym. BiałPos 41 (Linde).]

a. W funkcji rzeczownika:

W połączeniu szeregowym: O fzyrokilz to ftoł á hoyna wieczera tego Páná nálezgo/ á tego miłofierdzya iego: ná ktorą/ nie thylko przebránych/ ále y chromych/ ślepych/ á niedołążliwych/ tho iest w wierze niedośćátecznych á niegodnych/ przedfię wźytkich do siebie wabi. RejPos 76.

Cf NIEDOŁĘŻNY, [NIEDOŁOŻNY]

AŻ